

LAUREN
ROBERTS

Nebnjáchna

Voľba medzi obetou
a vlastnou túžbou
nebola nikdy ťažšia

YOLIX

LAUREN ROBERTS

Nebojácna

Preložila Sofia Skokanová

YOLi

Lauren Roberts
FEARLESS

Text copyright © 2025 Lauren Roberts
POWERLESS is a trademark of Lauren's Library LLC
Translation © 2025 by Sofia Skokanová
Map copyright © 2024 Patrick Knowles
Crown image copyright © 2024 Tas Kyprianou
Crown designed by Howling Moon Headwear
Map designed by Patrick Knowles
Cover designed by Loren Catana
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0642-3

Pre všetkých nebojácnych, ktorí počúvajú svoje srdcia.

Izram

Kraľovná anina

Plytčianske more

Súpisník

Strmina

Ustojšho dšst

Pernast

ha ulica

Plamenit

Sepotšsy

Lya

Jando

„Statočnost, srdečnost
a surobošť“

Seraphina Azerová

Galen Raje

Pallas Azer

Ari Caeková

Harlan Azer

Mareena Ophirová

Tristan Azer

Elwyn Moyrová

Cedric Azer

Julienne Caeková

Rodokmeň rodiny
Azerovcov

Arabelle Azerová

Terrance Ophir

Legenda:

- Tandská královská rodina
 s = syn
- Izramská královská rodina
 d = dcéra
- Dorská královská rodina
  zosnulý/á

Prológ

Nie je veľa dôvodov, pre ktoré by sa dve postavy odeté v plášťoch stretávali uprostred noci.

Nikoho neprekvapí, že všetky z tých mála dôvodov sú navyše neprístojné.

V niektorých prípadoch je možno pohnútkou láska, no vo väčšine je to túžba.

Túžba po peniazoch. Túžba uskutočniť svoj zámer. Túžba po pomste.

Niekedy však tieto túžby vyvolá práve láska, alebo to, keď o ňu človek príde.

Hoci k tomuto zvláštnemu rozporu dochádza zriedkavo, zakaždým je tragický.

Muž sa oprie o múr. Pod širokou kapucňou ukrýva stoický výraz.

Stojí tu už niekoľko minút, ale odrazu ho ovládne netrepezlivosť. Každý ďalší ostražitý pohľad akoby ho zrazu ťažil na pleciah odetých v plášti. Pod kapucňou naňho totiž kričí vnútorný hlas a nabáda ho, aby zostal. Prehluší ten nežný chlácholivý hlások, ktorý mu spôsobuje bolesť a vraví, aby odišiel. Napriek tomu sa silnejšie oprie o múr, akoby sa chcel

ukotviť v tejto chvíli a v tomto rozhodnutí, kým bude musieť čeliť jeho následkom.

Cez kúsky rozdrobených kameňov, ktoré lemujú uličku, prenikne mesačný svet. Z nejakého nevysvetliteľného dôvodu sa cíti znepokojene, akoby sa k nemu načahovali bledé prsty.

Áno, oveľa radšej má slnko než jeho tajomný náprotivok.

Postava v plášti sa odrazu narovná, lebo si všimne, ako sa k nej zakráda akýsi tieň. Zastane pred ňou a zmení sa na niečo oveľa hmatateľnejšie a smrteľnejšie. Dvaja muži stoja zoči-voči, hoci kvôli kapucniam je nemožné ich identifikovať.

„Vieš, čo máš robiť?“

Hlas druhej tajomnej postavy je sýty a jemný ako zlato. Naučila sa slová premeniť na niečo oveľa krajšie, než je ich význam.

„Viac-menej,“ odvetí prvý muž. Obnosené čižmy sa na krivých dlažbových kockách pohnú. Mysel sa stále usiluje prekričať ten tichý hlas, ktorý mu vraví, aby ešte zvážil toto rozhodnutie, lebo mu môže priniesť skazu.

„Veľmi dobre.“ Druhý chlap si strčí ruku do vrecka. „Verím, že nesklameš.“

„Nič nesľubujem.“

Chlap vytiahne ruku z plášťa a v chladnom vzduchu v nej drží poriadny mešec mincí. „Toto by ťa malo presvedčiť.“

Prvý sa okamžite načiahne po ťažkom mešci plnom strieborných mincí. „Áno, to by malo.“

„Tak,“ postava stíši hlas, „musí to vyzeráť skutočne, chápeš. Musím ti uveriť.“

„Pokúsim sa,“ zašepká prvý muž.

Hlasy v jeho hlave sa však stále hlasno hádajú. Lenže naučil sa ignorovať tento hlučný chaos, presne ako teraz. Nič ho už neuchráni pred týmto osudom. Dokonca ani ten naliehavý nežný hlas.

Neznámy mierne kývne hlavou v kapucni a pomaly začne ustupovať do tieňa.

„Prečo vlastne?“

Rozrušenú postavu ovládne zvedavosť, a tak vyhrkne otázku. Čaká na odpoveď a mešec si pritiska na hrud'. Cení si tento hmatateľný pocit bezpečia.

Zdá sa mu, že tiene, ktoré aj teraz pôsobia zákerne, akoby chceli načúvať a naklonili sa bližšie k nemu.

Od muža sa však dočká len niekoľkých tichých slov. „Každý brutálny čin sa rodí z lásky,“ povie ponad plece.

Obaja to dobre chápu a to ich spojí, hoci by to nikdy nečakal. Krčia sa síce v tieni s kapucňami na hlavách, ale títo dvaja cudzinci sa ešte nikdy necítili viac na očiach.

1

Paedyn

Na dokonale čistý mramor pod mojimi roztrasenými nohami dopadne kvapka krvi.

Hľadím na jasnočervenú škvrnu, v ušiach mi zvoní a zrak mám zahmlený.

Med. Je to len med.

Po nohách mi stekajú červené potôčiky. Ich prúd je taký rýchly, že sa zapotácam. Hlava sa mi zatočila ako ten oceľový krúžok na palci možno aj preto, lebo mi pomaly dochádza, aký osud ma čaká. Zažmurkám a na vyleštenej dlážke sa zjaví odraz dievčiny. Tvár má špinavú a v očiach sa jej zračí strach z budúcnosti, ktorú si nikdy nepredstavovala. Nikdy by jej to ani nenapadlo. Na pleciah jej padajú strieborné vlasy bledé takmer ako spotená tvár, na ktorú sa lepia. Kníše sa, akoby pri tanci stála na nohách milovanej osoby. Ruky má spútané za chrbtom a z preťatej kože jej tečie krv.

Je zničená a vystrašená.

Bude nevesta.

To nemôže byť pravda. Pripravila som ho o všetko a on ma zabije. Musí.

Odrazu mi začne zvierat' hruď a dych sa mi zasekne v hrdle spolu s prívalom slov, ktoré v sebe dusím. Celý život som bola pripravená na to, že zomriem. Taký osud si zaslú-

žim. Cítim to v končekoch prstov, ktoré budú navždy pošpinené krvou iných, a v jazve v tvare písmena O nad mojím splašeným srdcom, ktorá je znakom mojej slabosti.

Smrť je jediná istota v mojom živote. Je ako starý priateľ, ktorý každé jedno moje temné tajomstvo premení na zbraň. Hovorí mi, že som slabá, a ja počujem len Obyčajná. Vraví mi, že som zatratená, no ja počujem úprimný príslub. Krvavými prstami siaham po jej ruke, lebo jej blízkosť mi prináša útechu.

Teraz mi však v ušiach zvoní a zároveň vnímam to ohlušujúce neznáme ticho.

„Paedyn.“

Zmeravím rovnako ako postavy, ktoré sa týčia okolo mňa. Mohol ma nazvať zradkyňou alebo vrahyňou. Obyčajnou, ktorá oslabuje kráľovstvo Elitných. Dvor ma pozná len pod týmito menami. Presne tak ma osočovali všetci obyvatelia kráľovstva Ilya, keď ma viedli pred kráľa. V tých slovách jednoducho zhrnuli, aký bezvýznamný bol môj krátky život.

Pomaly zdvihnem zrak od krvavých vzorov, ktoré sa vytvorili na dlážke.

Med. Je to len med.

Pohľad mi zatienia vyleštené topánky. Ich čierna žiara plynulo prechádza do rovnako tmavých nohavíc. Zrak sa mi klže po obtiahnutom oblečení. Každý šev zahaľuje silné telo. Prinútim sa pokračovať v tomto prieskume a oči mi padnú na pracku na opasku a potom preskočia na škatuľku, ktorá nevinne leží na natiahnutej dlani. Viem, čo je na zamate v puzdre, lebo kútikom oka zazriem záblesk. Napriek tomu sa na to nepozriem, ako keby som tým dokázala oddialiť chvíľu, keď mi tieto trblietavé okovy sklznú na prst.

Prechádzam pohľadom vyššie po jeho pokrčenej košeli. Obzerám si každý gombík, až kým mi zrak nespočinie na krku a golieri, ktorý ho obopína. Odkedy vyslovil tú vetu, ešte som sa mu nezahľadela do tváre.

„Staneš sa mojou ženou.“

Akoby som znovu súťažila v Čistkách, kde som musela zvládnuť aj pretváрку. Zakaždým keď som sa naňho pozrela, z jeho očí na mňa hľadel kráľ. No muža, ktorého som kedysi videla v zelených očiach jeho syna, som zabila. Edric Azer ma prenasleduje už len v spomienkach a v zlomenom srdci, do ktorého sa mi vryl. O to som sa postarala.

Napriek tomu sa nemôžem prinútiť pozrieť na Kitta.

V hrdle ma páli.

Možno som stvorila niečo oveľa horšie, než bol jeho otec.

„Paedyn.“ Hlas má až prekvapivo nežný a pripomína mi chvíle, keď by ma to nebolo prekvapilo. „Pozri sa na mňa.“

Tieto slová už použil aj predtým, keď som sa očami vyhýbala jeho pohľadu. Nedokážem sa naňho pozrieť, lebo mi pripomína minulosť oveľa ničivejšiu, než je jeho podobnosť s kráľom, ktorý dal zabiť môjho otca. Pripomína mi zradu. Pripomína mi bolesť. Králi predsa len tak ľahko nezabúdajú na dejiny, ktoré sami napísali.

Náznak priateľského tónu ma však presvedčí. Nadvihnem bradu a môj pohľad sa kľže od pokrčeného goliera až k jeho očiam.

Sú zelené. Také boli a také aj navždy zostanú. Hľadáme si do očí. Vrahyňa bez otca a syn, ktorý sa večne bude snažiť uspokojiť toho svojho.

Takí sme vždy boli a takí aj zostaneme.

Vidíme sa prvý raz od bitky v Kruhovej aréne.

Skriví pery a vystrúha grimasu, ktorá je zlovestnejšia než úsmev, ale zároveň príjemnejšia než zamračený výraz. Ako-by bol stelesnením impozantnosti. „Budúca kráľovná Ilye sa neklania nikomu.“

Pri jeho slovách mi vyschne v ústach, ale zvyšok dvora sa nakloní, aby ho lepšie počul. Ich pochybnosti sú priam hmatateľné a miešajú sa so všeobecným zmätením, ktoré

akoby viselo nad našimi hlavami ako nejaké husté mraky. Do pokožky sa mi zabodávajú desiatky prenikavých pohľadov, premeriavajú si jazvu na mojom krku a krvavé škvrnky po tele. Usilujú sa prijať túto novú verziu Striebornej spasiteľky, ktorá už nemá nič z toho, za čo si vyslúžila svoju prezývku. Krátke vlasy len zvýrazňujú, aká som zlomená, čo je očividné aj na mojom tele.

Dvorania zízajú na to, čo sa už dozvedeli z môjho vzhľadu. Som Médiu, ktoré ním v skutočnosti nie je. Obyčajná, ktorej sa nejako podarilo prežiť Čistky, spáchala vlastizradu, zabila ich kráľa a napriek všetkému tu teraz pred nimi stojí živá.

Vtedy sa v najtemnejšom zákutí mojej mysle ozve šepot smrti. Je to tá časť môjho ja, ktorá prijala riziko bezprostrednej záhuby, len čo som zistila, aké to je, žiť v tomto kráľovstve bez schopností. Teraz ma oslovil kráľovná a ja v hlave počujem len smiech.

Tento osud je totiž možno ešte horší než smrť.

„Rozviažte ju,“ prikáže kráľ nenútene.

Zacítim, ako sa mi o kožu obrtú niečie mozole, a zadržím dych.

Kai.

Prudko otočím hlavu. Nedokážem tomu zabrániť. Neviem sa sústrediť na nič iné, len na spaľujúcu túžbu pozrieť sa naňho.

Lenže nezbadám tam sivé oči. Nie. Tieto sú temné hnedé a zrači sa v nich neskrývaná nenávisť. Nie sú to oči, ktoré hľadám v každom dave. Nie sú to oči, ktoré si ma obzerajú so zbožnou úctou, pričom ja sa v tom vyžívam. Nie sú to oči, ktoré spočítali každú pehu na mojom nose a postrehli každé chvenie môjho tela.

Dýcham prerývane, lebo spoznám Imperiála, ktorý mi tak bezohľadne snímal reťaz na makovom poli. On môže za každú kvapku mojej krvi, ktorá teraz zafarbila mramorovú

dlážku. Pohyby má drsné. Bezohľadne kmáše reťaz, ktorou mám spútané zápästia, a ďalej mi trhá kožu pod ňou.

Do očí sa mi nahrnú slzy, no zažmurkám, aby som ich potlačila. Mierne pokrútim hlavou, aby som sa ubránila pred narastajúcou slabosťou, a zahryznem si do rozochvenej pery, ktorá môj stav prezrádza. Premeriavam si miestnosť a hľadám ho. Od bolesti sa trasiem. Horúčkovito blúdím zrakom po neznámych tvárach.

Prekliate predstieranie. Prekliate skrývanie sa. Prekliaty celý svet okrem neho, okrem nás, okrem tejto chvíle, keď ho potrebujem.

Nikde ho však nevidím a prvý raz, odkedy som mu na Lúpežníckej ulici ukradla peniaze, sa cítim úplne sama.

Zámok klikne a okovy sa uvoľnia.

Padnú na zem, zarachotia na mramore a rozmažú krv. Zvuk sa ozýva v zdobenej kráľovskej sieni a znie ako nejaký verdikt o slobode, ktorá niečo stojí.

„To je lepšie.“

Odvrátim zrak od šokovaného davu a všimnem si, že kráľ sa milo usmieva. Pošúcham si zápästia a sledujem, ako Kitt ku mne natáhuje ruku. V dlani už nezviera malú čiernu škatuľku, ktorej sa vyhýbam. Zažmurkám na jeho ruku. Je to prejav dobrej vôle. Jediný dotyk delí zradkyňu od budúcej kráľovnej.

Zdvihnem zrak k jeho tvári a Kitt ubezpečujúco kývne hlavou. Jeho výraz mi však zároveň pripomína, že v tom nemám nijaké slovo.

Preto mu dovoľím, aby si ma pritiahol bližšie, keď sa moje prsty flakaté od špiny a jeho flakaté od atramentu stretnú.

Rozmýšľam, či mu robí problém držať ruku, ktorá zabodla meč do hrude jeho milovaného otca, nehovoriac o tom, že by mal navliecť prsteň na prst, ktorý bol niekedy pošpinený jeho krvou. Jemne mi stisne ruku, akoby reagoval na myšlienky, ktoré mi víria v hlave. Chcel ma tým upokojiť, no mňa to znepokojí väčšími než akákoľvek hrozba.

„My Ilyania veríme, že mor sme porazili pred mnohými desaťročiami.“ Kittov hlas sa nesie cez kráľovskú sieň. Hovorí rázne a rozvážne a ja viem, že sa to naučil od otca. „Áno, našimi schopnosťami nás obdaroval mor, ale zároveň sú pľuvancom do tváre tejto choroby. Hoci nás mala zabiť, Elitní z nej vzišli silnejší. Elitní, ktorí chránili naše slabé kráľovstvo pred dobyvateľmi. Elitní, ktorí dokazujú silu v Čistkách.“

V miestnosti sa ozve súhlasné mrmlanie a ľudia hrdo prikyvujú. Zahryznem si do jazyka. Zalieva ma vlna hnevu, ktorá mi sfarbí líca načerveno. Som pre nich len Obyčajná, zábavka, príklad slabosti. Postavili ma na piedestál, aby do mňa štuchali, pichali, aby ma ponižovali a zahanbovali.

„Lenže mor neprežili len Elitní, však?“

Hnev, ktorý sa mi nahromadil na jazyku, zrazu vychladne a v ústach mi vyschne. Čas akoby sa zastavil, keď sa otočím k nemu a s napätím čakám, kam smeruje.

„Nie, týka sa to aj Obyčajných,“ pokračuje. „Ilyania, ktorým sa podarilo prežiť, ale nezískali schopnosti. Po rokoch spolunažívania s Elitnými boli vyhnaní a prenasledovaní za to, že nemali dosť sily.“

Ruka sa mi v jeho dlani spotí. Celé telo mi znehybnie, hoci neviem, či mám čakať rozsudok, alebo milosť.

Kráľ, Kitt, ktorého som kedysi poznala, preletí pohľadom po dvoranoch. Pramene blond vlasov mu vytŕčajú pomedzi ornamente pozlátenej koruny, ktorá sa mu na hlave leskne ako svätožiara. Napokon prehovorí rozvážne a pokojne ako skúsený vládca. „A ak chceme, aby naše veľkolepé kráľovstvo prežilo, Obyčajných doň pozveme naspäť.“

Hrozí, že sa mi podlomia kolenná, ale Kitt ma udrží vzpriamene. Akoby to bol predpokladal a chytil ma za ruku len preto, aby som sa pri jeho slovách nezrútila. Tváre ľudí okolo sa mi pred očami rozmazú, otvárajú ústa a protestne dvíhajú ruky, no ja nič nepočujem, nič nevidím, nič neviem,

vnímam iba túto chvíľu a nádej, ktorú prináša pre každého v budúcnosti.

Kittove pery sa pohnú a jeho hlas pretne burácajúci dav a zvonenie v mojich ušiach. „Na vaše znepokojenie zareagujem v pravý čas. No aby ste boli spokojní, vyjadrím sa k tomu pár slovami. Odkedy som zasadol na otcov trón, uvedomil som si, do akého zúfaleho stavu sa Ilya rúti. Za uplynulé týždne som sa naučil o našom kráľovstve viac než kedykoľvek predtým.“ Hlavou kývne k jednej postave v dave a pokračuje. „Calum bol najprv mojím väzňom. Kedysi viedol Odboj a nazdával som sa, že je radikálny.“

Srdce mi zastane a prezerám si dav, až kým...

Stojí tam v dave. Najskôr si všimnem jeho blond vlasy a hneď nato pozorné modré oči. Zacíti môj pohľad a pomaly mi kývne na pozdrav. Stisnem pery, aby som potlačila široký úsmev, ktorým ho túžim obdariť. Namiesto toho si v mysli poviem slová vďačnosti, lebo viem, že zrejme číta ten vír mojich myšlienok.

Kitt pokračuje a utíši tak mrmlanie, ktoré sa rozlieha v kráľovskej sieni. „Lenže čím viac som sa ho pýtal na vlastizradu, ktorú vykonal, tým viac ma naučil o mojom vlastnom kráľovstve. Kvôli niekoľkým desaťročiam v izolácii sa nám nebezpečne mňajú zásoby. Na našom území nemáme dosť priestoru pre čoraz viac ľudí v getách a záznamy ukazujú, že naše zásoby potravy sa za posledné roky hrozivo zmenšili.“

Kráľ celkom pokojne vypustí z úst slová o blížiacej sa skaze kráľovstva Ilya, akoby od môjho úteku každú sekundu hľadel na zoznam zlyhaní svojho otca, s ktorými sa teraz musí sám vyrovnáť. Spomeniem si na chvíľu v púšti Plamenit, keď som na Kaia vysypala pravdu o tom, aké je kráľovstvo krehké. Celý život som strávila o hlade v preplnenom gete. Neprekvapuje ma, že záznamy odrážajú to, čo ja poznám z vlastnej skúsenosti.

„Dor a Tando nám nepredajú dobytok ani plodiny a ne- naučia nás, ako máme prežiť v púšti Plamenit.“ Kitt vrhne pohľad na zarazený dav. „Bez nich nerozšírime naše úze- mie ani sa nenajeme. Izramské vody v Plytčianskom mori sú v posledných rokoch čoraz zradnejšie a popri našom pobreží neprepláva už ani rybka.“ Stíchne a ja visím na každom jeho slove. „Keď neotvoríme naše hranice a nedovolíme Obyčaj- ným, aby tu s nami žili, kráľovstvo Elitných sa zrúti.“

Z davu sa začne ozývať čoraz viac výkrikov, ale kráľ ich umlčí jediným argumentom. „Ak zostaneme elitnou spoloč- nosťou, okolité mestá s nami aj tak nebudú obchodovať. Keď môj otec začal pred tridsiatimi rokmi Očistu, Ilya prerušila všetky väzby s kráľovstvami Dor, Tando a Izram. Všetci sme stratili možnosť vzájomnej pomoci a opory a nebude ľahké tieto vzťahy obnoviť. Okolitým kráľovstvám v súčasnosti na Elitných veľmi nezáleží.“

V hrudi sa mi rozlieva akýsi neznámy pocit tepla. Takmer si neuvedomím, že to je nádej. Sama som však bola svedkom nevraživosti Doranov a prechovávala som rovnakú nenávisť voči Elitným. Nejde o to, že majú schopnosti, ale o to, ako sa správajú k tým, ktorí ich nemajú. Po desaťročiach pokry- teckej izolácie to bude chcieť zo strany Ilye poriadne gesto dobrej vôle, ak chceme obnoviť mier.

Znovu sa zakníšem.

To gesto dobrej vôle mám byť ja.

Zrazu sa cítim ako ochromená, lebo si predstavím, aký osud ma čaká. Ako Obyčajná som si celý život želala zjed- notené kráľovstvo. Chcela som mať domov, miesto, kde už nebudem musieť predstierať, že som niekým iným, len aby som prežila. Lenže nejaký skeptický nesúvislý hlas v hlave mi vraví, že Kitt to nemôže chcieť naozaj. Nie, keď jeho otec robil, čo bolo v jeho silách, aby vyhubil Obyčajných.

„Čo sa týka Paedyn Grayovej...“ Pri zvuku svojho mena sa vrátim do znepokojujúcej reality. „Jej vlastizrada nie je

taká, ako sa zdá. Náš zväzok poslúži ako symbol mieru pre okolité kráľovstvá. Týmto gestom viery privítame Obyčajných naspäť v našej krajine a zároveň tak nalákame našich susedov, aby obchodovali s vlúdnyimi Elitnými.“ Kitt sa meravovo usmeje. „Naše manželstvo bude začiatkom mojej vlády a najsilnejšieho kráľovstva Ilya, aké kedy existovalo.“

Analyzujem každé jeho slovo, sústredím sa na jednotlivé slabiky, aby mi to celé dávalo zmysel. Potom sa otočí ku mne a všetky moje myšlienky sa rozplynú, lebo zo zamatovej škatuľky vytiahne prsteň. Zatočí sa mi hlava a napadne mi, že by mohol začuť, ako preglgam, alebo si všimnúť paniku v mojich očiach.

Vtedy mu pohľad zmäkne a ja v ňom vidím vlastný odraz.

V očiach sa mu zračí rovnaký strach a neistota, akú sama cítim. Možno sa dokonca cíti ešte horšie, lebo prsteň v jeho roztrasených rukách stelesňuje všetko, čo ho učili nenávidieť. Napriek tomu tam stojí a rozhodol sa konať proti prianiam milovaného otca, len aby zachránil toto kráľovstvo.

Dovolím mu zdvihnúť mi ruku a odhalím pred ním svoje odhodlanie, ktoré zaženie všetky starosti. Som na rade. Ja budem tou zmenou, o ktorej som vždy snívala, aj keď kráľ má na to iné dôvody než ja. Jemu ide o to, aby za každú cenu zachránil kráľovstvo, no ja mu dávam svoju ruku len preto, aby sa Ilya zjednotila.

Som obeta, pre ktorú Obyčajní krváčali a zomierali.

Som schopnosť, ktorá im chýba.

Prsteň sa zatrasie pri mojom zlomenom nechte. Pozrie sa na mňa a bez slov si žiada súhlas.

Celý môj život smeroval k tejto chvíli. K tomuto momentu odvahy.

Prikývnem a on mi navlečie prsteň na prst.

2 Kai

Myslel som si, že som už okúsil všetky muky, až kým sa to nedotklo jej prsta.

Nie, tieto muky sú hmatateľné a žiaria na jej opálenej pokožke. Zízam na symbol, ktorý jej môj brat navliekol na prst, a ani nežmurknem. Je zväzujúci a nekonečný. Je mojou záhubou.

Musím sa premáhať, aby mi spomedzi ochromených pier neunikol smiech. Sľúbila, že ma zničí, a už sa aj stala mojou skazou. Ona je to najničivejšie, po čom som kedy túžil, no napokon ma zničí diamant na jej prste.

Sledujem Paedyn pomedzi dav, ktorý lapá po dychu a civie na ňu. Takto to bude do konca života. Budem jej musieť slúžiť, ale nikdy nebudem po jej boku. Budem v jej tieni, ale nikdy ma nebude naozaj vidno. Budem milovať dievča, ktorému som sa klaňal dávno predtým, než sa stalo mojou kráľovnou.

Kitt ustúpi, aby si dvorania mohli obzrieť jeho snúbenicu. Krátke vlasy sa jej šúchajú o plecia zakaždým, keď čo i len trochu pootočí hlavu. Ich strieborná farba kontrastuje s opálenou pokožkou. Kľžu sa jej po jazve na krku a zalesknú sa ako ostrie čepele. Pohľadom modrých očí pretína dav, skúmavo ním preskakuje z miesta na miesto a zároveň jej v očiach vidno neistotu.

Postavím sa za jeden z mramorových stĺpov, ktoré lemujú sieň, aby som sa azda prvý raz vyhol jej prenikavému pohľadu. Predtým by som sa ochotne utopil v tom oceáne v jej očiach, lenže teraz, keď už nie je kotvou, s ktorou by som klesol na dno, si to neviem predstaviť.

V miestnosti sa ozývajú vyčítavé otázky. Splyniem s tým chaosom a počúvam, ako dvorania nahlas vyjadrujú moje zmätenie. Nikdy by som nečakal, že z Kittových úst začujem takéto rozhodnutie. Dokonca sa ani neobťažoval informovať ma o tom.

Otočím hlavu a cítim, ako sa maska naoko nezaujatého Ochrancu rozplýva od hnevu, ktorý vo mne buble. Tlačia na mňa schopnosti všetkých prítomných a čakajú, kedy ich použijem. Pre mňa osobne je hnev veľmi nebezpečná emócia. Otupuje mi zmysly a posilňuje schopnosť Adaptora. Napokon cítim už len silu, ktorá mi pulzuje pod kožou.

Viniť však môžem iba sám seba. Ja som jej to urobil. Urobil som to nám. Pripravil som nás o chvíľu, keď mohla byť stredobodom môjho vesmíru.

Ja som to monštrum, ktoré ju prenasledovalo. Ja som tá obluda, ktorá ju priviedla k jej skaze. Navyše sa obávam, že teraz, keď už nemôžem bojovať o to, aby som si ju zaslúžil, budem ešte horší.

Chlap vedľa mňa mi zakričí do ucha a tak hnusne máva rukou, že mám chuť mu ju zlomiť. Možno však urobím lepšie, keď si požičiam jeho schopnosť Plamenníka a vypálím mu ten určený jazyk.

Má však šťastie, lebo Kitt prehluší výkriky skôr, než stihnem urobiť niečo unáhlené. „Všetky vaše otázky zodpoviem na oficiálnom stretnutí. Po ňom oznámime naše zásnuby okolitým kráľovstvám.“

Zásnuby.

Mám pocit, akoby sa podo mnou otvorila zem. Prečo sme nezostali na tom makovom poli? Do konca života by som

jej robil koruny z kvetov, keby chcela byť kráľovná. Bola by moja kráľovná. Nie Kittova. Nie kráľovná Ilye. *Moja*.

Hľadím na ňu a všímam si každý jej pohyb. Kitt mávnutím ruky rozpustí dvor a ukončí tak všetky ďalšie debaty. V tom jednoduchom geste vtedy vidím nášho otca. Akoby tu pred ľuďmi stál on a Kitt nie je nič viac než jeho tieň.

Toto nie je kráľ, ktorého som tu nechal pred dvomi týždňami.

Tento kráľ je rozvážny, pokojný a každý pohyb robí uvedomelo.

No môj zrak ako vždy zaletí k Paedyn. Kráča cez sálu s meravým chrbtom a pohľadom upretým pred seba na slúžku, ktorá ju čaká pri veľkých dverách. Je od nich ešte niekoľko metrov. Každý jej krok cez dav sprevádzajú úšklabky. Desiatky tváří sa k nej približujú a sú čoraz trúfalejšie. Keď jej do cesty vojde nejaký chlap, už som v pohybe.

Nakloní sa tak blízko k nej, aby mohol nenápadne zamrmlať odpornú urážku, ale pluvanec, ktorý mu vyletí z úst a pofírka jej pehy, mu neprejde len tak. Odstrčím chlapa tak silno, že si ani nestihnem uvedomiť, či som pri tom použil schopnosť Silného. Po tomto neuváženom čine sa ocitnem medzi Paedyn a chlapom, ktorý si zjavne praje, aby bol mŕtvy. Pristúpim bližšie a týčim sa nad ním. Nevšímam si šokovaných ľudí, ktorí sa nahrnuli bližšie, aby videli scénu, ktorú som vyvolal. Pravda však je, že mi je úplne jedno, čo si o mne myslí dvor. Je jasné ako facka, že moja povest' už nemôže byť horšia.

„Ak na ňu ešte raz čo i len dýchneš,“ zavrčím, „postarám sa, aby to bol tvoj posledný výdych.“

„Nie.“

Jej hlas odoženie všetky moje šialené myšlienky, akoby už len jej prítomnosť prinášala úľavu. Paedyn sa postaví vedľa mňa a uprene sa zadíva na muža, ktorý je teraz biely ako stena. „Nie,“ zopakuje hrozivým hlasom. „Ak sa ešte

raz nadýchneš na to, aby si urazil mňa alebo môj ľud, ja sa postarám o to, aby si v tej chvíli dodýchal. A budem to ja, Obyčajná, kto ťa pripraví o tvoj elitný život.“

Hľadí naňho a celým svojím telom vzbudzuje rešpekt. V miestnosti náhle zavládne ticho a mne začne zvonieť v ušiach. Upiera sa na ňu každé oko a pri jej slovách sa každá zaťatá čeľusť uvoľní.

Moja budúca kráľovná práve urobila svoje prvé vyhlásenie.

Ruky sa jej trasú tak silno, že ten hlúpy prsteň sa jej takmer zošmykne z prsta.

Nasledujem ju cez dvojkrídlové dvere a ujdem pred dusivou atmosférou kráľovskej siene a klebetiacimi dvoranmi. Ona však zrýchli a ponáhľa sa po prepychových chodbách. Viem si predstaviť, ako nemiestne vyzeráme medzi smaragdovozelenými ozdobami. Polonahý Ochranca omotaný obväzmi a kráľova snúbenica, krvavá a pokrytá vrstvou špiny.

„Paedyn,“ zvolám za ňou a predĺžim krok.

Ona však len zabočí za ďalší roh. Vzdychnem si a skúsím to znovu. „Pae, počkaj.“

Odrazu neisto zastane. Dokonca aj z diaľky vidím, že sa jej trasú plecia, a počujem, ako prerývane dýcha. Rukou sa oprie o stenu, aby nestratila rovnováhu, a práve sa jej chcem opäť prihovoriť, keď sa do chodby za mnou nahrnie huf ľudí.

Doriti.

Musím rýchlo vymyslieť, ako dostanem Paedyn preč skôr, než celý dvor nájde budúcu kráľovnú na chodbe lapať po dychu. Mor vie, že by jej paniku pripisovali oslabenej krvi Obyčajnej.

Zrak mi padne na dvere kúsok od miesta, kde sa práve Paedyn opiera. Potom urobím jedinú vec, ktorá mi v tej chvíli napadne.

„Fajn, poďme,“ zamrmlm, chytím jej nohy do náručia a zvyšok jej tela si prevesím cez plece.

Vtedy si získam jej pozornosť. Akoby som prebudil nejakú spiacu príšeru. „Dopekla, čo to...“ Zahmýri sa v mojom zovretí a nechty mi zaryje do odhalenej kože na chrbte. „Polož. Ma. Na zem.“

Ponáhľam sa k dverám, lebo záplava hlasov sa približuje. „Znie to lákavo, ale práve sa ti snažím zachrániť zadok.“ Nevidí, ako som rozťahol pery do úsmevu, ale som si istý, že to začuje v mojom hlase, lebo dodám: „Keď už hovoríme o zadku, aký máš výhľad, Grayová?“

„Hnusný,“ vyštekne.

Prudko otvorím dvere a vojdem dnu. „Vieš, že vidím, ako sa ti myká ľavá noha, však?“

V reakcii na končatinu, ktorá ju zradila, niečo nezrozumiteľne zašomre a potom si takmer narazí hlavu o dvere, ktoré zavriem.

Každý centimeter miestnosti zalieva tma.

Nežne ju zložím na zem pred seba a cítim, ako ma jej dych štekli na rozhorúčenej pokožke. Rukami sa stále dotýkam jej tela. Pod mozolmi cítim tenkú látku košele. Vyhrniem ju a dlane sa mi klžu po jej bokoch. V tej stiesňujúcej temnote ju nevidím, takže chcem každý centimeter jej tela aspoň cítiť pod rukami.

„Kde sme?“ ozve sa zadychčane a ja ju pri tom musím zovrieť ešte silnejšie.

„Zrejme nejaká zabudnutá komora na metly,“ zamrmlm. „Nemohol som dopustiť, aby celý dvor videl svoju budúcu kráľovnú takto, no nie?“

Chcel som ju podpichnúť, no len čo mi slová vyjdú z úst, zanechajú po sebe horkú a ostrú pachuť. Cítim, ako sa jej telo pod mojimi rukami trasie, a ihneď ľutujem, čo som povedal. „No tak,“ dodám nežne a potiahnem ju za lem košele, až kým sa nezapotáca smerom ku mne. „Hovor so mnou.“

Na hrudi cítim každý silný úder jej srdca. Chcel som ju rozptýliť, ale nepodarilo sa. Znovu sa rúca, hlas sa jej zlomí a maska pokojnej osoby na jej tvári sa rozpadne. „Ja... ja to nedokážem. Nechcem to.“ Cítim, ako rázne krúti hlavou. „Bola som pripravená zomrieť. Bola som pripravená na to, že budeš to posledné, čo uvidím, lenže teraz...“

„To nevrav,“ priškrteným hlasom ju umlčím skôr, než stihne z úst vypustiť ďalšie moje obavy. „Nikdy by som to nedopustil. Slúbil som, že to napravím, a aj to urobím.“

„Napravíš toto?“ Jej smiech pripomína skôr chripot. „Kai, tu už nejde o život alebo o smrť. Toto je...“ Zadrží dych a ja viem, že roztrasenými prstami prechádza po prsteni. „Toto je, až kým nás smrť nerozdelí.“

Znovu vo mne vzplanie hnev a zalieva ma vo vlnách. Mala byť mojím koncom a nie začiatkom niekoho iného. Ju som mal v tomto svete zbožňovať a plaziť sa k nej aj po smrti. Lenže teraz je pripútaná ku kráľovi a ja nie som nič viac, iba jej vrah.

Nahmatám jej ruky. Zúfalo sa jej chcem dotýkať tak dlho, ako budem môcť. „Sústred' sa na prsteň,“ nalieham a otočím krúžkom na jej palci. „Na ten od otca, nie od môjho brata. Toč ním ako vždy. Rozptýl' sa, kým to nejako vyriešim.“

Cítim, ako sa slabo zasmaje. „Lenže ten prsteň nepatrí môjmu otcovi. Nie tomu skutočnému.“ Hlas sa jej pod váhou každého slova chveje. „Všetko, čo som o svojom živote doposiaľ vedela, bola lož. Teraz mám jeho zvyšok prežiť po boku niekoho, kto si zrejme želal moju smrť?“

Pokrútim hlavou. Neviem, ako jej mám pomôcť vyrovnať sa s týmto nečakaným odhalením, že nie je pokrvnou dcérou Adama Graya. Stala sa ňou vďaka náhode a zanedbaniu nejakého neznámeho človeka. Bolí ma, že nedokážem vyliečiť zmätok, ktorý sa v nej odohráva.

„Ničomu nerozumiem,“ pokračuje rýchlo. „Mala som byť mŕtva. Všetci v tomto morom zabudnutom kráľovstve ma chcú

vidieť mŕtvu, nie na tróne.“ V tme si vzdychne a jej dych ma poštekli na koži. „Lenže Kitt má pravdu. Kráľovstvá s nami nezačnú opäť obchodovať, ak sa Ilya znovu neotvorí Obyčajným. Videl si, ako Elitných neznášajú Dorania.“ Cítim, ako rýchlo pokrúti hlavou. „Viac než ktokoľvek iný som chcela zjednotené kráľovstvo, aj keď to kráľ zariadil proti mojej vôli, lenže...“

„Lenže Elitní neprijmú Obyčajnú ako kráľovnú tak ľahko,“ dopoviem za ňu. „Dopekla, nezmieria sa ani s tým, že by mali Obyčajní voľne žiť v Ilyi.“

Zavládne ticho a potom sa začnú spomedzi jej pier, ktoré síce nevidím, ale ich tvar poznám naspamäť, sypať slová. „Myslela som si, že Kitt šalie, že smúti a zúri.“ Rozochvene sa nadýchne. „Myslela som si, že ti prikáže zabodnúť mi meč do hrude, len čo vstúpim do kráľovskej siene.“

„To som si myslel aj ja,“ zamrmlm. „A bol som pripravený ho hlboko sklamať.“

„Kai...“ V jej hlase cítim takú bolesť, až mnou mykne.

„Pae. Nemal som tušenie, že plánuje toto.“ Špinavými prstami mi prehrabne strapaté pramene vlasov. „Trochu som tušil, aký chaos posledné roky vládne v kráľovstve, ale len preto, lebo som trávil v gete viac času než ktokoľvek iný z hradu. Ty si v Plamenite potvrdila moje podozrenie, že ľudia nemajú dosť jedla a priestoru. Neuvedomil som si však, že situácia je až taká strašná.“

Cítim, ako otáča prsteňom na palci.

„Povedal si, že keď si odchádzal, nebol sám sebou,“ začne Paedyn nespomínať. „Smútil. Ľudia si šepkali, že sa pomiatol.“ Jej ďalšie slová znejú, akoby mi čítala myšlienky. „Tak... čo sa zmenilo?“

„Neviem.“ Spomeniem si na kopu papierov rozhádzaných po jeho stole a na ruky zašpinené od atramentu, ktoré sa v nich prehrabávali. „Neviem.“

Tma chvíľu hovorí za nás, rozpína sa okolo nás a naplňa nám uši tupým hukotom. Napokon znovu potiahnem

za rozstrapkaný lem košele a cítim, ako sa jej telo uvoľní pri mojom. Prináša mi to úľavu. „Neviem, či to prežijem,“ ozve sa napokon potichu.

„Už si prežila aj horšie veci,“ pripomeniem jej prísne. „S tým chlapíkom v kráľovskej sieni si si zjavne hravo poradila.“

„To predsa aj ty,“ namietne a ja si dokážem dokonale predstaviť ten nechvejný výraz na jej tvári. „Nepotrebujem, aby si bojoval v mojich bitkách.“

„Ach, zlato,“ zamrmlm. „To dobre viem, lenže ak mám byť tvoj Ochranca, mala by si si na to zvyknúť.“

Prosebnе pokrúti hlavou. „Nie som ničia kráľovná.“

„Naozaj?“ Prstami nájdem jej líce a potom nimi prejdem po hladkej pokožke na nose. „V tom prípade vôbec netušíš, akú moc máš nado mnou.“

„Zdá sa, že si zabudol, že ja nijakú moc nemám, princ.“ Porazí ma slovami, pričom jej dych akoby sa premenil na čepeľ, ktorá sa mi kľže po krku.

„V tom prípade buď mojou slabosťou.“

„Vieš, že som zasnúbená s tvojím bratom,“ zašepká s perami nebezpečne blízko mojich.

Preglgnem a drsným hlasom poviem: „Zatiaľ.“

„Navždy,“ vydýchne rázne. „Podľa mňa sa z toho nedá dostať. Ak Kitt hovoril v kráľovskej sieni pravdu, závisí od toho budúcnosť kráľovstva aj všetkých Obyčajných v ňom.“

Nakloním hlavu, kým sa nám nedotknú čelá. „Som príliš sebecký, len tak ľahko sa ťa nevzdám.“

„Tak predstierajme, že je všetko v poriadku.“

Palcom jej pomaly prejdem po spodnej pere. „Znamená to, že ťa budem musieť vtiahnuť do komory zakaždým, keď sa ťa budem chcieť dotknúť?“

Pohrávam sa s ňou a usilujem sa nevšimáť si trpkú príchuť každého slova. Odmietam sa zmieriť s tým, že toto bude jej osud, no zároveň ma spútava strach a zviera mi hrud' ešte

aj vtedy, keď ju podpichujem. Ak bude naozaj Kittova, do konca života budem za ňou smútiť.

Preto sa rozptýlim, odvrátim pozornosť. Túžim po nej viac než kedykoľvek predtým, lebo mám strach, že dnes je to naposledy.

Na jej hlase počujem, že sa pomaly začína usmievať. „Vôbec by si sa ma nemal dotýkať.“

„Môžeš mi to prikázať,“ poviem pomaly. „V tom prípade by som jednoducho musel poslúchnuť rozkaz.“

Zadychčane sa zasmaje a ja sa usilujem zapamätať si ten zvuk.

Ruky mi ovinie okolo krku a ja rozmýšľam, či ma ešte niekedy takto objíme.

Nosom jemne štouchne do môjho a ja v duchu prosím, aby sa takto nikdy nedotkla nikoho iného.

Pery sa nám letmo obtrú o seba a vtom sa rozletia dvere.

3

Paedyn

„**N**ebolo to tak, ako to vyzeralo.“
Potichu si vzdychne a prikývne, pričom strapatý drdol na hlave jej poskočí. „Ako som povedala, neviem, ako to vyzeralo, lebo som nič nevidela.“

„Ellie,“ vyhrknem rozhorčene. „Dokelu, veľmi dobre vieš, čo si videla.“

Zastrčí si uvoľnený prameň vlasov za ucho, akoby jej to malo pomôcť potlačiť úsmev, ktorý sa jej zjavil na perách. „Prišla som si len po metlu a presne to som aj urobila.“ Zdvihne spomínanú metlu, akoby chcela dokázať svoju nevinnosť, a ďalej kráča po chodbe, pričom ja sa vlečiem za ňou.

Som rada, že nasadila také rezké tempo. Vďaka tomu vidím tváre ľudí, ktorých míňame, len rozmazane a vzduch mi ochladzuje zapýrené líca. Nedokážem myslieť na nič iné, len na to, ako sa dvere rozleteli a v tme stáli v objatí Ochranca a jeho budúca kráľovná. Okamžite sme od seba odskočili, ale Elline hnedé oči si nás stihli všimnúť.

Napriek tomu sa mi na pery tisne úsmev. Potlačím ho rukou skôr, než sa mi stihne objaviť na tvári. Čím viac rozmýšlam o tej trápnej situácii, tým vtipnejšia sa mi zdá. Celý môj život je v troskách a ja tu len zízam na jeho kúsok v mojej dlani a smejem sa. Neodvážim sa pozrieť do zrkadla, lebo by

sa odtiaľ na mňa dívala mozaika všetkých mojich chýb, všetkých tragédií, ktoré sú vpísané v mojej koži, a nado mnou by sa týčil tieň všetkého, čo ma čaká.

Som bez schopnosti, bez otca, bez Adeny. Už predtým som mala čo robiť, aby som prežila, ale teraz mi môže priniesť smrť prsteň na mojom prste.

Z úst mi vyjde pridusený smiech. Ellie ma začuje a ponad plece na mňa vrhne ustarostený pohľad. Slepou ju nasledujem po hrade, kde som mala byť len väzenkyňou. Prstami sa pohrávam so zložito zdobeným krúžkom, ktorý ma teraz s niekým spája. Na svetle sa leskne a vyzerá neškodne ako slovo, ktoré ešte nenabrúsil ostrý jazyk.

Čakala som, že budem sedieť vo väzení. Bola som si istá, že raz budem sedieť pred ostrím zbrane. Nikdy by mi však nenapadlo, že budem sedieť na tróne.

Obyčajní predsa nevládnú. Oni sa len krčia.

Keď zabochíme za ďalší roh, naplno mi dôjde vážnosť situácie. Sluhovia na mňa zízajú, Imperiáli po mne poškuľujú a smiech sa mi odrazu v hrdle rozplynie. Šťastie ma opustí zoči-voči mojej budúcnosti.

Som totiž stelesnením slabosti. Všetci v kráľovstve ma nenávidia, a keď ma postavia na piedestál, s radosťou ma odtiaľ zhodia, aj keby som im mohla zachrániť kráľovstvo.

Ellie odrazu zastane pred dverami a ja sa takmer napichnem na rúčku metly, ktorú drží. Mysľou sa vrátim do prítomnosti a nasledujem ju do čistučkej izby.

Prejdem dva kroky, kým si uvedomím, že to rozhodne nie je komnata, v ktorej som bývala počas Čistiek. Predo mnou sa rozprestiera luxus, o akom sa mi nikdy ani len nesnívalo.

Nohami šmátram po plyšovom koberci, a keď zbadám najväčšiu posteľ, akú som kedy videla, vyvalím oči. Okolo každého klenutého okna sa tiahnu ozdobné lišty. Miestnosť zalieva teplé svetlo, líče slnka sa natahujú po zelenom koberci, akoby sa ma chceli dotknúť.

Väčšinu miestnosti zaberá samotná posteľ, pričom prikrývku s kvetinovým vzorom zatieni je jemný baldachýn. Zvyšný priestor zdobí stôl, toaletný stolík, skriňa a koberček, všetko jemnej bielej farby a oveľa väčšie, než by som čakala.

Pomaly prejdem pohľadom k Ellie. „Čo to je za izba a prečo ju teraz špiním?“

Stisne tenké pery a usmeje sa. „V tomto krídle bývajú kráľovné. Teda, patrilo súčasnej kráľovnej. Spomienka na bývalé veličenstvo, kráľovnú Iris, stále žije v jej predchádzajúcich komnatách.“ Pri jej slovách mi stiahne žalúdok a zblednem. „Tu budeš bývať. Dúfam, že to je pre teba... postačujúce.“

„Či je to posta...?“ zopakujem zmätene, ale zhlboka sa nadýchnem a nedokončím slovo. „Ellie, za ten čas si predsa nemohla zabudnúť, že všetko v tomto hrade presahuje môj bežný štandard.“

Usmeje sa na mňa oveľa šibalskejšie, než by som u nej čakala. „Áno, spomínam si, ako si mi v deň, keď sme sa stretli, vysvetlila, že si vyliezla z kopy odpadu.“

Preglgnem smútok, ktorý ma pri jej slovách náhle zaplaví, a nasilu sa usmejem.

Pri pomyslení na našu pevnosť ma bolí srdce. S Adenou sme si v gete vytvorili útočisko. Keď si spomeniem, že som ho prirovnala ku kope odpadkov, príde mi zle. Som si však istá, že voľným okom to muselo vyzerat' presne tak, a preto náš úkryt pretrval toľko rokov.

Teraz je zrejme prázdny. Bez Adeninho tepla je chladný a bez jej radosti pochmúrny.

Odrazu sa mi pred očami mihne spomienka na slnko, piesok, jej krvavé a doráňané telo v mojom náručí. Zažmurkám, aby som ju vytesnila, a prinútim sa zabudnúť na jej posledný chrapľavý výdych alebo na dupot Ilyanov bažiacich po krvi v Kruhovej aréne.

„Paedyn?“

„Hmm?“ Zdvihnem hlavu a všimnem si, že Elline jemné črty zatieňuje ustarostený výraz. Ani som si neuvedomila, že zízam na dlážku. „Prepáč, áno, všetko je tu viac než postačujúce.“

Odkošľem si a podídem ďalej do miestnosti. Predpokladám, že naľavo je rovnako luxusná kúpeľňa ako zvyšok zariadenia, no ja vykročím k niečomu lákavejšiemu.

O niekoľko sekúnd už stojím pred balkónom. Obzriem sa ponad plece a venujem Ellie radostný úsmev a potom otvorím zasklené dvere a vyjdem na kamennú plošinu.

Svieži vzduch akoby mi prečesával vlasy, kým sa kochám nádherou podo mnou. Z takejto výšky krása záhrad vyráža dych. Rady kvetov sa vinú okolo zaoblených dláždených chodníčkov a v každej zákrute kontrastujú viaceré farby. V strede sa nachádza fontána, kde som dôkladne ošpliechala Kitta.

Kitt.

Počas čistiek to bol len Kitt. Áno, bol to, samozrejme, aj princ a minimálne na tvári aj verná kópia svojho otca. Lenže bol to aj môj priateľ, ktorého som zradila. Bola som si istá, že ma za to zabije a ktovie čo ešte.

Lenže on sám je teraz *ktovie čo ešte*. Najprv to bol priateľ, potom nepriateľ a teraz je moja budúcnosť.

Zachvejem sa, keď si pomyslím, čo všetko je za tým. Zvrtnem sa na päte a vyberiem sa naspäť do mojich, do *kráľovských*, komnát. Ellie tam na mňa trpezlivo čaká.

Zavriem balkónové dvere a naoko bezstarostne sa o ne opriem, hoci sa tak vôbec necítim a už som sa tak poriadne dlho ani necítila. „A kde je kráľovná? Teda... kráľovná vdova.“

Mykne mnou, keď to vyjachcem, ale Ellie je hotový anjel, a tak mi odpovie skôr, než sa v tom stihnem väčšmi zamotať. „Presťahovali ju do západného krídla hradu, v ktorom je ošetrovňa,“ vysvetlí potichu. „No aj keby nebola chorá, ne-

bývala by v tejto komnate, lebo ako vieš, toto sú priestory pre kráľovnú a...“

Opriem sa o dvere. „A kráľovnou budem ja.“

„Správne.“ Pokúsi sa o slabý úsmev. „A mne je ctou, že môžem byť tvoja slúžka. Teda, samozrejme, ak ma chceš.“

Z hrdla sa mi vyderie rozhorčený smiech a ja sa pri tom cítim dobre. Telo sa mi konečne netrasie len od bolesti a vydáva aj iný zvuk, než sú vzlyky. „Ellie, ak sa naozaj stanem kráľovnou, ubezpečujem ťa, že už nebudeš musieť pracovať ani jediný deň.“

„Och, mne práca nevadí. Zamestnáva ma,“ prizná sa nemeselo. „Navyše ti chcem slúžiť.“

Pery prekvapí ďalší smiech, tentoraz o čosi ostrejší. „Naozaj? Po tom všetkom?“ Podídem k nej o čosi bližšie. „Počula si predsa tie klebety a možno dokonca aj pravdu.“

„Som si istá, že si na to mala dôvody,“ povie potichu a vyhýba sa môjmu pohľadu.

Jej odpoveď ma šokuje a vyvolá vo mne vlnu úľavy. Preglgnem a vlastná otázka ma vydesí. „Lenže prečo ku mne necítiš nenávisť ako zvyšok kráľovstva?“

Premeria si ma a medzi nami zavládne dlhé ticho. „Zvyšok kráľovstva ťa nepozná,“ povie napokon.

„A ty ma poznáš?“ spýtam sa trochu prirýchlo.

„Lepšie než väčšina. Keď niekomu slúžiš, veľa sa o ňom dozvieš.“ Potom podíde k toaletnému stolíku, odťahne stoličku a potľapká po prepychovom čalúnení. „Teraz pod sem, aby som ťa mohla očistiť.“

Napäto a neisto ju poslúchnem. Zveziem sa na mäkkú stoličku a mám pocit, akoby som sa ponorila do minulosti, keď bolo mojou jedinou starostou prežiť Čistky a prijať krv Obyčajnej v mojich žilách. Kým som sa nepridala k Odboju a neprebodla mečom hrud' skazeného kráľa, mala som to ľahšie.

A takto ma za to odmenili. Dali mi korunu na hlavu a celé kráľovstvo ma má na muške.

„Ostrihala si si vlasy,“ povie Ellie nežne spýtavo. Namočí kus látky do teplej vody a začne mi ho prikladať na flaky zaschnutej krvi na koži.

Práve sa snaží odstrániť mimoriadne odolnú škrvnu pri čelusti, keď odpoviem: „Ťažko som s nimi unikala smrti, boli pridlhé.“

Nemôžem jej povedať tú patetickú pravdu, lebo radšej si ani nechcem predstaviť ten strašný pocit, keď som mala vlasy celé od krvi a prosila som Kaia, aby mi ich odstrihol. Keď si to vybavím, vždy zblednem, cítim, ako mi krv steká po mojich vražedných dlaniach, a dostanem strach, že uvidím krváčať ďalšiu osobu, ktorú mám rada. Hoci mi ich už nezostalo veľa a táto myšlienka je žalostne oslobodzujúca.

Sledujem, ako berie tenké nožnice. „Mám ti zarovnať končeky? Sú trochu nerovnomerné...“

„Nie,“ vyhrknem. Potom však miernejšie dodám: „Ďakujem. Chcem si ich nechať takto.“

Ellie prikývne, hoci som si istá, že túži vedieť prečo. Keby sa spýtala, povedala by som jej to. Priznala by som sa, prečo chcem nosiť kostrbaté končeky.

Adenina ofina, ktorú som jej pravidelne strihala, vyzerala rovnako.

Tie zúbkaté strieborné pramene ma viažu k dlhým nociam v pevnosti, kde som strihala Adeninu kučeravú ofinu len za svetla hviezd. Chichotala sa, lebo ju šteklo, keď som jej vo vlasoch vystrihovala kľukatú cestičku. Potom sme sa obe smiali a navzájom sme sa obviňovali z nepodareného výsledku.

Už však nikdy nebudem mať tú česť. Takže si ju aspoň budem pripomínať svojimi vlasmi.

„Aké to bolo, len tak utiecť cez púšť Plamenit?“ spýta sa napokon Ellie s vyvalenými očami.

„Osamelé,“ zamrmlam. „A desivé.“

Ellie pomaly prikývne a zastrčí mi za ucho uvoľnený prameň vlasov. „Takáto dĺžka ti pasuje. Som rada, že si naspät', živá a zdravá.“

„Ďakujem,“ odvetím potichu. „Len ma to šokovalo rovnako ako dvor.“

„Počula som o tom.“ V jej hlase zaznie úšklábok. „Nemôžem tvrdiť, že personál by tú novinu zobral o niečo lepšie.“

„Viem si predstaviť,“ zastonám. „Vlastne by som nebola prekvapená, keby ma do konca týždňa otrávil niekto z kuchyne.“

Ellie pokrúti hlavou a ďalej vytrvalo prechádza látkou po mojej pokožke. „Och, to by sa neodvážili. Nie, keď si ťa kráľ vybral za svoju nastávajúcu.“

Vybral si ma.

Nikdy by som si nemyslela, že tieto slová sa mi budú spájať s Kittom. Na druhej strane jeho brat... viem presne, aké to je, keď si ma vyberie Ochranca, a rozhodne to vítam.

„No, tak to ma fakt upokojilo,“ zamrmlm.

„Vieš, v poslednom čase je na tom oveľa lepšie,“ dodá Ellie jemne a prezerá si jazvu na mojom krku. Mám čo robiť, aby som sa pod jej znepokojeným pohľadom nezahanbila. Neľútostne však pokračuje. „Po korunovácií ho sotva bolo vidno. Utiahol sa sám do svojej pracovne.“ Nakloní sa bližšie a stíši hlas, akoby sme neboli v miestnosti samy. „Vyhadzoval jedlo z okna. Niekto zo sluhov narazil na dvore na zvyšky. Ale to sa, samozrejme, dalo čakať,“ vzdychne si a pokračuje. „Napokon, smútil predsa za otcom.“ Pohľady sa nám na chvíľu stretnú, ale ona ním rýchlo uhne. „Calumove návštevy mu však zjavne pomohli. Jeho výsosť z prvej ruky počula, čo sa v kráľovstve deje, a neprečítala si to len zo záznamov.“

Pomaly prikývnem a snažím sa dať si dokopy túto skladačku. „Takže Calum ho navštevoval v jeho pracovni?“

„Spočiatku nie,“ spresní. „Niekoľko dní bol v žalári a iba mor vie, čo tam prežil. Zrejme v ňom však Kitt niečo videl

a rozhodol sa s ním baviť zdvorilejšie. “Ellie pokrčí plecami. „To je naozaj všetko, čo ako personál o tom vieme.“

Ešte nikdy ma nič tak neprekvapilo aj prekvapilo zároveň. Presne takýto rozpor definuje uplynulé hodiny môjho života. Hoci som v neho verila, nikdy som si skutočne nemyslela, že Kitt sa bude snažiť zmeniť to, čo mu vštepil jeho otec. Zdá sa, že som mala pravdu. Tomuto kráľovi nejde ani tak o to, aby sa kráľovstvo zjednotilo, ale skôr o to, aby za každú cenu pretrvalo.

Takmer naberiem odvahu, aby som sa usmiala, lebo toto je začiatok.

Kitt má absolútne právo ma neznášať, keďže som zabila jeho tyranského otca, lenže potrebuje ma. Spolu môžeme zachrániť kráľovstvo pred skazou, ale dokázať aj oveľa viac. Mohli by sme zastaviť izoláciu, ktorá ničila túto krajinu celé desaťročia. Keď už Edric nebude krmiť svojho syna lžami a Kitt nebude bažiť po uznaní z jeho strany, možno bude prvý raz uvažovať rozumne.

Ak sa mu navyše Calum ponúkol ako radca, ktorý mu ukáže realitu kráľovstva, možno existuje nádej. Vďaka svojej výrečnosti a sústredenému počúvaniu druhých dokáže Telepat tak ľahko presvedčať. Možno však jednoducho používa svoju schopnosť, aby sa nám prehrabal v myšlienkach a zisťoval, ako sa cítíme a čo si myslíme, kým povie to, čo chceme počuť.

Pozriem sa k posteli, kde na zemi leží hodený celý môj majetok. Špinavý vak priniesol do mojej komnaty určite nejaký neochotný sluha. Ja sa však neviem dočkať, kedy z neho vyberiem zápisník a ukážem ho Calumovi a Kittovi.

Pri spomienke na otca rýchlo preglgnem. Je divné, že muž, ktorého som poznala, bol iba jedným vláknom v akejsi spleti právd, ktorú len začínam rozmotávať. Donedávna bol Adam Gray pre mňa jednoducho otcom, Liečiteľom, ktorý ma naučil prežiť pomocou únavnej drezúry a tréningu.

Potom som videla, ako zomrel. Nemyslela som si, že prežijem životné obdobie, ktoré sa u mňa začalo po tej zničujúcej udalosti.

Môj otec viedol Odboj. Až na to, že podľa jeho denníka vôbec nie je môj otec.

Venujem mu priveľa myšlienok, a tak sa znovu sústredím na Ellie. „A čo ostatní členovia Odboja? Myslela som si, že niektorých uväznili.“

Vážne pokrúti hlavou. „Aj ja som počula, že skončili vo väzení, lenže to bolo hneď po Čistkách a odvtedy už ubehol nejaký čas...“

Stíchnu a dopraje mi čas, aby som si mohla predstaviť, akými brutálnymi spôsobmi mohli za ten čas zomrieť. Rozmýšľam, koľko členov Odboja, koľkých Obyčajných alebo koľkých z tých pár Elitných, ktorí ich podporovali, zajali po bitke v Kruhovej aréne. Koľkých brutálne zabili, lebo hoci povstanie plánovali roky, celé sa to pokašľalo.

Vstanem a odídem z dosahu Elliných nežných rúk. „Musím hovoriť s Kittom, s kráľom.“ Odkášlem si. „A s Calumom.“

Môj nápad ju nesmierne vydesí. „To nemôžeš! Pozri, ako vyzeráš.“ Po pár sekundách ju však zase ovládne ostych. „Chcela som povedať, že máš za sebou veľmi dlhú cestu a musíš si odpočinúť...“

„Myslela som si, že o takomto čase už budem mŕtva,“ skočím jej do reči. „Myslela som si, že ma prepichnú mečom, len čo vstúpim do kráľovskej siene. Lenže nestalo sa to a hodlám zistiť prečo.“ Stíšim hlas a prehovorím vážnejšie. „Možno mi nezostáva v živote veľa času a nechcem ho stráviť odpočinkom.“

„Dobre teda,“ odvetí Ellie potichu. „Nijaký oddych. Musíš sa však okúpať, kým sa opäť ukážeš na chodbách hradu.“

Správne. Celý môj život sa teraz začína točiť okolo môjho vzhľadu.

Prikývnem a odrazu sa neviem sústrediť na nič iné, len na zaschnutú krv na mojej koži. Uľaví sa mi, keď si budem môcť zošúchať všetky znaky zradkyne, ktorá utekala, aby si zachránila život. Všetky kvapky krvi, potu a všetky slzy, ktoré som vyronila na tej strastiplnej ceste.

Vyberiem sa do kúpeľne, no vtom sa zvrtnem na päte a vyhrknem: „Počula si niečo o Lennym? Videla som ho počas... mojich ciest, ale rozdelili sme sa.“

„Áno. On...“ Uhne pohľadom, lebo pomaly prižmúrim oči. „Hmm, vlastne je tu.“

„Čo?“ vyšteknem. „Kde je?“

Podíde ku mne a hnedý drdol jej pri každom kroku nadskakuje. „Poviem ti, keď sa okúpeš.“

„Ellie...“

„Moja *pani*.“ Oslovenie ešte zdôrazní tým, že nadvihne obočie.

„Fajn,“ zafučím a opäť sa otočím ku kúpeľni. Potom však s predstieranou radosťou a zároveň absurdne ponad plece zvolám: „Ale len preto, lebo krv za nechtami ma privádza do šialenstva.“

4

Paedyn

Z končekov krátkych vlasov mi steká voda. Kvapky sa klžu po prameňoch a odrážajú ich farbu roztavenej ocele.

Vydrhla som si každý centimeter tela a špeciálnu pozornosť som venovala nechťom a okoliu rán na koži. Až keď som vyšla s čistou pokožkou z vane, kde voda rýchlo chladla, Ellie mi váhavo prezradila novinky.

V hneve si na seba rýchlo hodím tenké nohavice a obtiahnutú tuniku a vypochoďujem z dverí. Ellie mala dosť rozumu a neplietla sa mi do cesty. Pristúpila ku mne, len aby sa ospravedľujúco usmiala a ponúkla mi topánky, ktoré pripomínajú papuče. Keď kráčam po chodbe, dobre mi sedia a na chodidlách plných pluzgierov cítim príjemný hodváb.

Vidím rozmazané tváre, ale ani na chvíľu neodvrátim tvár od dverí, ktoré ma čakajú na konci chodby. Vidím ho ako cez nejaký tunel. Opiera sa o dvere, uprene si zíza na vyleštené čizmy a vyžaruje z neho nuda.

O niekoľko sekúnd prudko zdvihne hlavu, lebo vďaka svojej schopnosti Hypersenzitívneho začuje môj dupot. Červené vlasy mu kontrastujú s dobre sediacou čističkou uniformou Imperiála. Hoci mu polovicu tváre čiastočne zakrýva biela maska, všimnem si, ako vyvalí oči, keď ma zbadá. Vtedy sa mu v pohľade objaví zmes radosti a úľavy.

Vystrie sa a rozpaží. „Princezná, som rád, že si sa vrátila živá a...“

Predlaktím narazím do jeho chrániča na hrudi pod uniformou a strčím ho do steny. „Dopekla, Lenny, prečo?“ zavrchím potichu. Doteraz som ani netušila, že vôbec dokážem zo seba vydať taký zvuk.

„No tak,“ tíši ma a na znak obhajoby zdvihne ruky. „Pozri, ak sa hneváš, že som ťa stratil v Dore, prisahám, že som chcel celé mesto prevrátiť hore nohami, aby som ťa našiel, ale...“

„Dokelu, dobre vieš, že nehovorím o tom,“ zúrím. Takto by sa budúca kráľovná rozhodne nemala správať, lenže mám šťastie, že moja reputácia už nemôže byť horšia.

Odrazím sa od neho a otočím sa k dverám...

Lenny sa mi však postaví do cesty.

„Uhni,“ vyšteknem.

„Ale, ale, niekto si tu už zvykol rozkazovať,“ zamrmle a neustúpi ani o centimeter.

Zafučím. „Chod' mi z cesty, Lenny.“

„Prepáč, princezná.“ Pokrúti hlavou a súcitne sa na mňa pozrie. „Vieš, že to nesmiem urobiť.“

Znovu doňho strčím. „Pusť ma tam.“

„Paedyn, prosím. Zhlboka sa nadýchni...“

„Sľúbila som,“ poviem pridusene a zrak sa mi zahmlí, lebo do očí sa mi tisnú slzy. „Sľúbila som, že pomstím Adenu.“ Zase doňho strčím, tentoraz o čosi slabšie. „Pusť ma do tej prekliatej izby, Lenny.“

Okrem pich sa mu zrazu na tvári zjaví súcitný výraz. „Od kráľa som dostal prísny zákaz ťa za ňou pustiť,“ zašepká. „Mrzí ma to. Veľmi ma to mrzí.“

Odrazu som ako paralyzovaná, myšlienky sa mi rozplynú a cítim sa, akoby som tu ani nebola. Uvoľním prsty, ktorými ho držím za uniformu, a ruky mi sklznú z jeho hrude. „Blair na konci Čistiek prebodla Adeninu hrud' konárom.“ Môj

hlas znie vzdialene, akoby tie slová hovoril niekto iný. „A ja ju za to zabijem.“

Lenny ku mne váhavo vystrie ruku a objíme ma okolo pliec, aby ma upokojil. „Ver, že ťa chápem.“ Zhlboka sa nadýchne nosom. „Lenže nemôžeš ju zlikvidovať počas mojej zmeny. Kitt vie, že ma nezabiješ, aby si sa za ňou dostala. Teda,“ dodá nedôverčivo, „aspoň dúfam.“

Z úst mi vyjde nejaký pazvuk, ktorý pripomína smiech. Kitt, samozrejme, vedel, že pôjdem po Blair za to, čo urobila Adene. Čo urobila *mne*. Vlastne je to geniálne, že ju dal strážiť Lennymu. Vie, ako mi na ňom záleží, a použil to proti mne. „Nemôže ťa používať ako štít večne.“

„A keď ním nebudem,“ povie pomaly, „môžeš si s ňou robiť, čo sa ti zachce. Hoci by si podľa mňa nemala konať unáhlene.“

„Unáhlene?“ odfrknem a v očiach mi planie hnev. „Iba pomyslenie na to, že ju zabijem, ma núti ísť ďalej. Ubezpečujem ťa, že som svoje rozhodnutie dôkladne zvážila.“

„Paedyn...“ Pokrúti hlavou a vlasy sa mu pri tom rozvlnia. „Lenže to bolo predtým, než si sa zasnúbila s kráľom.“

Keď to začujem, mykne mnou a odrazu pocítim váhu prsteňa na prste. Lenny si dlaňou pošúcha tvár a potom sa nakloní bližšie ku mne a zašepká: „Už nemôžeš... len tak zabíjať ľudí.“

„Už?“ Tentoraz sa mykne on, lebo vycíti môj urazený tón. „Nikdy som nechcela nikoho zabiť. Len som sa bránila. Lenže ona...“ Prstom bodnem do vzduchu smerom k dverám. „Ona môže za to, čo sa zo mňa stalo.“

„Viem,“ povie potichu a objíme ma. „Viem, princezná, mrzí ma to.“

Schúlím sa v jeho náručí a pevne ho zovriem. Tvár si zaborím do jeho uniformy a škrobový zápach ma štípe v nose. „Bojím sa, Lenny,“ priznám tlmeným hlasom.

„Máš na to právo. Vieš o tom, však?“ Skloní hlavu a bradu si oprie do svojich vlasov. „Nikto to nečakal. Ale som tu a pomôžem ti, s čím bude treba.“

Odrazu zdvihnem hlavu a ustarostene sa spýtam: „Prečo si sa vrátil? A čo tvoja mama? A Čiastoční? Finn a Leena?“

„Sú v poriadku,“ ubezpečí ma Lenny. „Mama potrebuje trochu pomôcť, a tak sú Finn s Leenou u nej. Navyše je to tam teraz pre nich bezpečnejšie.“ Uvoľní objatie dlhých rúk a opäť mi venuje šibalský pohľad. „Vrátil som sa po teba, princezná. Nemyslel som si, že namiesto poďakovania ma sotíš do steny. Predpokladám však, že násilie je tvoj jazyk lásky.“

Nesmelo sa usmejem. Zahreje ma pri srdci, že sa ma pokúšal nájsť. „Nemyslela som si, že sa vrátiš do Ilye.“

„Keď vás s Ochrancom zajali v základni Čiastočných, ani sme nevedeli, kde vás máme hľadať,“ vysvetľuje. „Preto ma mama, Leena a prekvapivo aj Finn presvedčili, že viac ti pomôžem tu v hrade, ako keby som sa mal len tak bezcieľne potulovať po Dore.“ Pohľadom prejde po chodbe a zadáva sa na každého Imperiála, ktorý kráča okolo. Potom stíšeným hlasom dodá: „Vedeli sme, že napokon skončíš tu, a ja nie som vedený ako oficiálny člen Odboja, spomínaš si? Vtedy sa mi nepodarilo vojsť až do Kruhovej arény, lebo som ľudí navigoval cez tunely. Navyše len čo sa Calum dostal do kráľovej priazne, postaral sa o to, aby nikto ani okom nemihol, keď som sa vrátil ako Imperiál.“ Uškrnie sa a mne neujde, že oči sa mu víťazoslávne zalesknú. „Som tu, aby som ti pomohol, ako najlepšie budem vedieť. Tebe, Ilyi a Calumovi.“

Prikývnem a usmejem sa. Snažím sa dať dokopy, aby som znela vyrovnané. „Som rada, že si tu. Možno budem potrebovať, aby si ma odviezol k oltáru.“

Úškrn mu zmizne z tváre. „Viem, že je to náročné, ale sme tak blízko, Pae. Konečne môžeme získať slobodu, za ktorú Odboj tak tvrdo bojoval, aj keď iným spôsobom. Viem, že sa

nechceš vydávať. Dopekla, viem, že sa ani nechceš stať kráľovnou. Lenže...“ Pregelgne. „Žiješ, Paedyn. Nevedel som, či sa vôbec stihnem vrátiť, aby som ťa ešte niekedy videl živú.“

Smutne a cháпavo sa usmejem. „Aj ja som si myslela, že ťa už nikdy nevidím.“

Keď sa nahlas zasmejem, som rovnako prekvapená ako on. Hľadí na mňa čoraz znepokojenejšie. „Nemôžem predsa zomrieť,“ vyprsknem a utriem si slzu z oka. „Ako si ma to nazval?“

Tvár sa mu rozžiari, keď mu dôjde, na čo narážam. „Šváb.“ Zachechtá sa a pokrúti hlavou. „Si ako prekliaty šváb, princezná.“

5 Kai

Toto stretnutie som si dookola predstavoval a nacvičoval som si, čo poviem.

Táto debata zamestnáva moju preťaženú myseľ a núti moje nohy kráčať po známej ceste do jeho pracovne. Predtým patrila otcovi a teraz v nej sedí môj brat, ktorý sa naňho tak veľmi podobá.

Alebo možno ani nie. Možno vôbec nie je ako muž, ktorého som nenávidel.

Neviem, čo si mám po Kittovom hroziacom vyhlásení v kráľovskej sieni myslieť. Práve preto teraz stojím pred známymi drevenými dverami. Potrebujem odpovede.

Trikrát zaklopem hánkami, potom stlačím kľučku a vojdem dnu. Malý priestor je prepchatý a pripomína komoru, kde sa Ochranca znovu stretol so Striebornou spasiteľkou. Prezerám si pracovňu, štyri steny, ktoré v sebe nesú toľko spomienok. V kozube pomaly dohorievajú uhlíky, slabo blikajú a vyžarujú posledné zvyšky tepla. Pri ňom stoja tri kreslá, pričom to kožené a vysedené upúta moju pozornosť viac než zvyšné dve.

Odkášlem si a vykročím k veľkému stolu v strede miestnosti. Kitt má sklonenú hlavu, v prstoch zvierá pergamen a behá po ňom pohľadom. Až keď sa týčim nad ním, zdvihne hlavu. „Ahoj, braček.“

Zažmurkám, lebo ma prekvapí láskavosť v jeho hlase. Od muža, ktorého som tu nechal, kým som hľadal otcovu vrahyňu, znie cudzo. Lenže toto nie je ten zlomený šialený chlap, o ktorom klebetilo kráľovstvo. Je celkom iný.

„Ahoj, Kitt,“ odpoviem pomaly. „Zdá sa, že sa máš... dobre.“

Trochu sa zasmeje a položí papiere. „Už som sa cítil aj horšie. Veď vieš.“ Dobre poznám tento výraz. Je v ňom náznak úškrnu, ktorý mi kedysi tak často venoval. „Mrzí ma, že som si držal taký odstup, kým si odišiel. Lenže smútil som. Teraz už necítim takú ťažobu. Nevieam, či to dáva zmysel.“ Pokrúti hlavou a blond vlasy sa mu rozstrapatia. „Za posledné týždne som sa veľa naučil.“

„Hmm,“ ozvem sa, lebo neviem, čo mám povedať. Po chvíli ticha poznamenám len: „Som rád, že ti je lepšie.“

„Som viac vo svojej koži,“ dodá a pousmeje sa. „Och, a toto...“ Začne sa prehrabávať v kope pergamenov. „Toto je tvoje.“

Predmet položí na jediné voľné miesto na stole medzi množstvom papierov. Hľadím na svoj prsteň Ochrancu s veľkým erbom. Dva levy lemujú zástavu s písmenom A. Je to náš rodinný erb a znak sily.

Kiežby vo mne evokoval len to.

Nie, ja vidím hroznú vec. Vidím všetko, čo Ochranca pred mnou vykonal v mene tohto erbu. Vidím každú kvapku krvi, ktorá bola preliata, aby si naša rodina udržala moc. Prípomína mi každý rozkaz, ktorý som musel poslúchnuť, lebo s touto vlajkou som prepojený do konca života.

Tak či onak si však prsteň navlečiem na prst a cítim, ako sa mi chladná oceľ zahryzne do kože. Natiahnem ruku. Do krúžku, ktorý mi zvierá prst, akoby sa pretavili desaťročia smrti, a tak sa neodvážim ani myknúť.

„Takže,“ zamrmlam potichu a nespúšťam zrak z prsteňa. „Zaslúžil som si ho späť.“

Mierne pokrčí plecami. „Predsa si mi ju priviedol.“

„To áno.“

A lutujem to najviac na svete.

„Máš moje uznanie, Kai.“ Pomaly sa oprie na stoličke, a napodobní tak ďalší otcov pohyb. „Nebol som si istý, či sa vráti.“

Je pre mňa ťažké čítať medzi riadkami, ktoré nie sú jednoznačne vyznačené. Už si nie som istý, či sa so mnou rozpráva môj brat, alebo kráľ, ktorým sa stal. „Bál si sa, že sa o to pričínim,“ poviem vzápätí a vyslovím to, čomu sa vyhol.

Usmeje sa, ale pôsobí napoly pobavene, napoly smutne. „Myslel som si, že ju pustíš.“

„Prečo si mi nepovedal, aké s ňou máš plány?“

Otázka mi vyletí z úst a vyznie oveľa drsnejšie, než som si to nacvičil v mysli. Zažmurká a na chvíľu vyzerá zarazené, no hneď nato opäť zachová novonadobudnutú rozvahu. „Ani ja sám som si nebol istý, čo s ňou urobím. Potom som však začal počúvať Calumove rady a našiel som záznamy a otcov list.“

„Takže Calum ti poradil, aby si si ju vzal?“ spýtam sa tichým hrozivým hlasom. „Alebo skôr by ma zaujímal, prečo ho, dopekla, vôbec počúvaš.“

„Lebo mi v mnohých veciach otvoril oči,“ odsekne Kitt. „Zo dňa na deň som sa stal kráľom, pričom ma ovládal smútok a hnev. Keď mi Calum porozprával svoj príbeh a vysvetlil mi, čo sa naozaj deje v gete, uvedomil som si, ako málo toho viem o vlastnom kráľovstve.“ Hrud' sa mu prudko dvíha, ale hlas má pokojný. „A tak som ho počúval a učil som sa. Prvý raz v živote som si urobil na veci vlastný názor. Pokojne ma nazvi bláznom ako zvyšok kráľovstva, ale...“

„Ja si nemyslím, že si sa zbláznil,“ skočím mu do reči tichým hlasom. „Podľa mňa máš pravdu. Ak je Ilya v ne-

bezpečensťve, robíš to, čo je nevyhnutné, aby si kráľovstvo zachránil. Dopekla, “zasmejem sa, „Obyčajných by sme mali prijať naspäť, aj keby to nebolo nevyhnutné na zachovanie kráľovstva. Ja som sa na svojej ceste takisto niečo naučil. Zisť som, čo všetko boli lži, a aj to, kto ich šíril.“

Kitt otvorí ústa, no ja hovorím ďalej. „Nechcem sa tu však baviť o politike kráľovstva Elitných, ktoré otec vybudoval na desaťročiach klamstiev.“ Rukami sa opriem o stôl a nakloním sa dopredu. „Prišiel som sa porozprávať o nej.“

Pomaly vstane a pohľady máme zrazu takmer na rovnakej úrovni. „Len pokoj, braček.“

„Manželstvo, Kitt?“ už takmer kričím a pokrútim hlavou. „Čo si, dopekla, myslíš?“

„Myslím si,“ povie napäto, „že nemám inú možnosť.“

„Si predsa kráľ!“ Tentoraz naozaj skríknem. „Vždy budeš mať inú možnosť. Stále budeš môcť nájsť iné východisko na rozdiel od nás ostatných.“

„Fajn, chceš inú možnosť?“ spýta sa vyzývavo a z jeho hlasu sa vytratia akékoľvek známky rozvážneho kráľa, ktorý ma čakal doma. „Iné východisko je zabiť ju. To som chcel urobiť. Čo na to povieš? Spokojný?“

Hľadíme na seba a hrude sa nám prudko dvíhajú a klešajú. Čelusť mi od šoku ovisne a hrdlo mi od hrôzy stiahne. Jeho slová ma ochromia takmer tak veľmi ako tie nevypovedané, ktoré visia vo vzduchu medzi nami. Ešte horšie než jej smrť by totiž bolo, keby ma prinútil zabiť ju.

„Keď si ju nevezmem,“ vzdychne Kitt a dúfa, že to pochopím, „nezostane mi nič iné, len ju zabiť. Zavraždila nášho otca, Kai. No keď sa stane mojou manželkou, môže pomôcť zachrániť kráľovstvo.“ Dlaňou sa oprie o stôl a s každým slovom sa väčšmi nakloní dopredu. „Je to dohoda výhodná pre oboch. Ochránim ju. Prekrútim pravdu o tom, čo sa stalo medzi otcom a ňou, a za to bude ona symbolom mieru pre ostatné kráľovstvá.“

Prstami si prehrabnem vlasy. Ani neviem, kedy som sa začal pohybovať, ale odrazu svižne pochodujem hore-dole po zodratom koberci. Horko sa zasmejem, zvuk akoby zo mňa vykypel, nedokážem ho potlačiť. „Prosím, vysvetli mi to, lebo keď som odchádzal, vyzeral si hrozne rozzúrene a myslel som si, že budeš chcieť, aby som jej mečom prepichol hrud.“ Uprene sa mu zadívam do očí. „Tak čo sa zmenilo?“

„Všetko,“ potichu si vzdychne a ja oľutujem, že som bol taký drsný. „Všetko sa zmenilo. Myslel som si, že som otca ľúbil a ako syn som ho oplakával. Lenže teraz vidím, že to bola skôr posadnutosť, lebo otec ma nenaučil ľubiť. No keď zrazu nestál po mojom boku a nenavádzal ma, bol som roztrpčený, pomstychtivý a neistý.“ Rozochvene sa nadýchne. „Smútil som a učil som sa. Prišiel som k rozumu. Máš pravdu. Nie som ten šialený chlapec, ktorého si tu nechal. Teraz som kráľ.“

Jeho slová ma zasiahnu silno ako nejaký šíp do hrude, ktorý mi vyrazí všetok vzduch z pľúc. Preglgnem. „Čo sa stalo so synom, ktorý by urobil čokoľvek, aby uspokojil otca? Tvoje rozhodnutie totiž popiera všetko, čo chcel pre Ilyu on, aj keď sa tým pokúšaš zachrániť kráľovstvo.“

Zhlboka sa nadýchne a vyhne sa môjmu pohľadu. „Otcovi šlo len o vyhubenie Obyčajných, nie o posilnenie kráľovstva. Skrýval sa za elitnú spoločnosť, ktorú vytvoril, no Ilya nikdy nebola slabšia. Teraz vidím, aké krátkozraké to bolo.“ Kitt sa mi napokon prísne zahľadí do očí. „Chcem vytvoriť naozaj výnimočné kráľovstvo.“

Pomaly prikývnam. Kittovo zanieťenie preniká do každého jeho slova, teraz keď už ho nedusí otec. Jeho láska ku kráľovstvu a odhodlanie obnoviť ho sú obdivuhodné. V hrudi sa mi rozlieva pocit hrdosti, nie však na tohto kráľa, ale na chlapca, ktorý vždy túžil po otcovom uznaní. Teraz nosí jeho korunu, no zavrhuje bláznovstvo, ktoré sa s ňou spája.

Prinútim sa zhlboka nadýchnuť, aby som sa upokojil.

Spomienky na otca sú nebezpečné. Vždy ma zavedú k nej.

Ujdem z temného kúta svojej mysle a z úst mi vyjdú takmer nezrozumiteľné slová. „Ty k nej necítiš nenávisť?“

Na moje prekvapenie sa nasilu usmeje. Je to priame, no takmer nenápadné gesto, že sa mi chce zveriť. „A ty?“

Hľadíme na seba a azda prvý raz, odkedy má na hlave tú korunu, mám pocit, že by sme si mohli rozumieť. Odrazu v ňom znovu vidím aj sám seba. Postoj k Paedyn nemôže byť správny alebo nesprávny, nie je to také jednoduché, aby sme vedeli odpovedať áno alebo nie. Paedyn je stelesnením zmätku, je ako pocit, ktorý človek nevie opísať, ako farba medzi bielou a čiernou. Dopekla, je to moja Strieborná spasiteľka. Nenávidieť ju nie je také ľahké, ako by sa mohlo zdať.

Lenže ukázalo sa, že pre mňa je náročné nemilovať ju.

„Nechcem, aby nás to rozdelilo,“ povie Kitt opatrne. „Prajem si, aby bolo všetko tak ako predtým, my dvaja proti všetkým. Aby sme boli opäť bratia.“

Otvorím ústa, aby som mu povedal...

No vtom sa rozletia dvere.

Nemusím sa ani obzrieť. Jej prítomnosť mi je známa, cítim ju v ohybe krku, kde si opierala hlavu, som pripútaný k jej členku a navždy ma k sebe ťahá.

Kitt zdvihne zrak ponad moje plece a potom prekvapene vyvalí oči. Otočím sa, lebo sa už nedokážem brániť a musím sa na ňu pozrieť.

Je tam. Postoj má prísny a rovnako by sa dal opísať aj jej výraz tváre, no vôbec ma to neprekvapí. Ostrihané vlasy jej šteklija čeľuť, má ich strapaté a rozviate. Otcov denník viazaný v koži má strčený pod pazuchu, pritисnutý k príliehavej blúzke. Pohľad modrých očí ma zaleje ako vlna a ja si zrazu uvedomím, že od nášho príchodu do hradu som sa v nich takmer ani raz nemohol utopiť. Až teraz mám možnosť sa do nich ponoriť. Sledujem, ako robí to isté, ale stoický výraz jej neschádza z tváre.

Predstierajme, že je všetko v poriadku.

Ide jej to oveľa lepšie než mne. Hoci od „Média“ predomnou by som ani nič iné nečakal. Celý život sa učila predstierať.

Odvráti zrak odo mňa a zadíva sa na Kitta. „Nemusíte ma uviesť do obrazu. Náhodou som všetko počula.“

Nadvihnem obočie a zatvárim sa pobavene, ale zároveň skepticky. „Takže môžeme predpokladať, že si mala ucho pritísnuť k dverám.“

Jej pohľad preletí ku mne a potom mi venuje falošne príjemný úsmev. „Len kým ste nezačali na seba kričať. Potom už načúvala prakticky celá chodba.“

Kitt si vzdychne a znovu si sadne. „Paedyn, chcel som sa s tebou o všetkom porozprávať...“

„Naozaj?“ skočí mu do reči hlasom ostrým ako nejaká čepeľ. „Pred svadbou alebo po nej?“

Zmeravím a zrak mi sklízne k jej ruke. Prst jej dusí lesklý prsteň. Len tak mimochodom sa dostal do tejto miestnosti a stal sa súčasťou debaty. Pri pohľade na tento symbol, ktorý môže znamenať večnosť, ma zabolí na hrudi.

Možno dokonca na ten prsteň žiarlim. Žiarlim na to, ako sa jej dotýka pokožky, ako cíti každé chvenie jej tela. To som si mal užívať ja.

„Samozrejme, že predtým,“ prehovorí Kitt pevným hlasom. Vyhýba sa jej pohľadu. „Som si istý, že máš veľa otázok.“

„Och, pravdaže,“ zasmee sa. „Začnime tým, akú úlohu dostal Lenny.“

Opriem sa o stôl, vystriem nohy a prekrížim členky. Ponad plece sa obzriem na Kitta. „O akú úlohu ide?“

Kitt síce otvorí ústa, no začujem hlas Paedyn. „Prikázali mu, aby strážil...“ Preglgne a krk jej poskočí. „Blairine dvere. A zjavne aj každý jej pohyb za nimi.“

Z očí jej srší hnev a ja hneď pochopím, prečo sa rozhorel.

Adena.

Sledoval som, ako jej konár preťal každý sval a každú šľachu v hrudi. Videl som, ako sa Paedyn zosypala v piesočnej jame, plakala nad zakrvaveným telom, a keď sa zachvelo pri poslednom výdychu, vykričkla.

Lenže za touto tragickou scénou stála víťazka Čistiek. Blair myslou ovládala konár, ktorý prebodol Adeninu hrud', a usmievala sa.

Keď znovu zdvihnem zrak a zahľadím sa Paedyn do očí, odráža sa v nich túžba po pomste. Mám pocit, že Blair je jediný človek, ktorého krv by mala rada na rukách.

„Musíme udržať mier,“ povie Kitt pomaly. „Jej otec je dôveryhodný generál a budúca kráľovná nemôže vyvolávať roztržky v hrade. Vedel som, že po nej pôjdeš, a napadlo mi, že najbezpečnejšie bude postaviť medzi vás Lennyho.“ Dlaňou si prejde po vlasoch a rozstrapatí si ich. „Musíš sa správať čo najlepšie, ak má táto... dohoda fungovať.“

„A ty chceš, aby fungovala?“ spýta sa Paedyn a odrazu sa začína upokojuvať. „Naša *dohoda*. Spojenie Obyčajných a Elitných.“

„Ak to má zachrániť Ilyu, tak áno,“ objasní Kitt. „Musíme znovu otvoriť trh a to je možné, len ak nami okolité kráľovstvá nebudú opovrhovať. Ďalej som chcel prebrať naše manželstvo, ale zdá sa, že moje vysvetlenie si už počula spoza dverí.“

Prikývne a strieborné vlasy jej pri tom zasviestia. „Počula... a dala som si dokopy väčšinu informácií, ktoré som potrebovala. Až na otázku, ktorej si sa vyhol.“ Podíde dopredu a hodí medzi nás denník. Prstami stisne okraj stola a pri tom sa takmer obtrie o moju ruku. „Necítiš ku mne nenávisť? Po všetkom, čo som urobila?“

Kitt sa zhlboka rozochvene nadýchne. Môj pohľad preskakuje medzi nimi, pričom som len svedkom tejto patovej situácie. „Nejde o to, či ťa mám rád alebo ťa nenávidím.

Ide o to, čo je najlepšie. Nemôžem vládnuť kráľovstvu, ktoré upadá.“

„Zabila som tvojho otca,“ odvetí otvorene. „A ty mi to odpustíš?“

„Ešte si sa neospravedlnila.“

„Bránila som sa pred ním,“ zašepká. „Chcem, aby si to vedel. Šiel po mne a ja som sotva z boja vyviazla živá.“ Hlas sa jej chveje, no so vztýčenou hlavou pokračuje. „Mrzí ma, že som ti zabila otca, ale nikdy sa neospravedlním za to, že som zabila tyrana.“

V miestnosti zavládne takmer ohlušujúce ticho.

Sledujem Kittovu tvár a čakám, ako sa mu zmení výraz. Viem, že Pae robí so svojimi naučenými schopnosťami Média to isté. Kitt však ani okom nemihne, dokonca ani nedýcha. Napokon prehovorí trochu pridusene. „Nepotrebuješ moje odpustenie. Potrebuješ len moju ochranu. A teraz,“ Kittov hlas stvrdne a znie celkom inak, než ako keď sa prihovárал mne, „som ti dal zmysel.“

Hánky mu na hrane stola zbelejú. Paedyn zažmurká a na tvári sa jej zjaví šok, bolesť, ale aj tiché pochopenie. Lenže Kitt má úplné právo cítiť nevraživosť voči Obyčajnej, ktorá mu zabila otca, a tak Paedyn v reakcii na jeho úprimnosť len prikývne. Už viac netlačí na to, aby pokračovali v debata o odpustení. Aspoň zatiaľ.

„A čo všetko ostatné? Čo tá choroba, ktorú vraj Obyčajní podľa tvojho otca šíri?“ Vtedy sa natiahne po denník a listuje v ňom, kým sa na obchytaných stránkach neobjaví narychlo načmáraný rukopis. „Môj otec bol Adam Gray, Liečiteľ v gete. Všetko zaznamenal.“

Prekrížim si ruky na hrudi. „Zápisky v jeho denníku opisujú, ako otec uplácal Liečiteľov a sľuboval, že ich vyváži striebrom, ak budú šíriť lži, že Obyčajní oslabujú naše schopnosti.“ Prudko vydýchnem. „A hoci ma bolí priznať to, všetko v tom denníku dáva zmysel. Nečudo, že si Liečiteľa

žijú na vysokej nohe. Majú dostatok bohatstva a nechce sa im pomáhať ľuďom v gete.“

Keď sa pozriem na Pae, bez slova prikývne na znak vďaky a potom pokračuje: „Všetci Elitní v tomto kráľovstve opovrhujú Obyčajnými. Preto bolo len bonusom, keď o nich Liečiteľia šíрили lži. Navyše kráľ,“ dodá, akoby sa cítila trápne, „len využil túto nenávisť. Viackrát si chcel kúpiť mlčanlivosť môjho otca, lenže on ako jeden z mála Liečiteľov zostal v gete. Vedel o lžiach, ale nedokázal s tým nič urobiť.“

„Preto založil Odboj,“ vzdychne si Kitt a stále sa vyhyba jej pohľadu. „Calum mi prezradil všetky detaily. Veľa som sa dozvedel aj z listu, ktorý mi nechal otec.“ Prstami si začne masírovať vrásky medzi obočím a vyzerá tak unavene, ako znie jeho hlas. „Viem o lžiach, ktoré Liečiteľia šíрили celé desaťročia.“

Paedyn preglgne. „Povieš to Ilyanom?“

Kitt odmietavo mávne rukou. „Áno, ale pravdu prekrútim, aby znela pôsobivejšie. Za posledné týždne som síce začal pohrdať otcom, ale to neznamená, že by som chcel pošpiniť meno našej rodiny.“ Nakloní sa dopredu a pozrie sa na prsteň na jej ruke, ktorému sa ja pohľadom vyhýbam. „Budem chrániť odkaz Azerovcov, ale...“ zdráhavo si vzdychne, „ochránim aj teba, Paedyn. Obyvateľom kráľovstva povieme upravenú verziu toho, čo sa stalo v aréne medzi tebou a kráľom.“

Hlas má ostrý a trpký, čo uňho nespoznávam. Navyše sa nezdá, že by to bolo mierené na mňa. Zaženením tú myšlienku do úzadia a hlavou kývnem k stolu plnému pergamenov. „A čo tie záznamy a Calum? To ťa presvedčilo zmeniť Ilyu?“

Kitt sa otočí ku mne a výraz mu zmäkne. „Neprišlo to hneď. S Calumom som hovoril niekoľkokrát a usiloval som sa zhromaždiť informácie o útoku. On však v prvom rade hovoril o tom, prečo Odboj vôbec existuje. Naučil som sa o gete a o chudobe, ku ktorej kráľovstvo, moje kráľovstvo,

smerovalo.“ Pozrie sa na Paedyn. „Všetko, čo mi povedal, dokonale zodpovedalo tomu, čo som videl, keď sme sa spolu vykradli z hradu. Teraz už viem, že to bola len zrada, ktorú si vykonala pre Odboj,“ takmer sa pri tom zasmieje, „no aj tak mi to pomohlo otvoriť oči.“

„Calum ako Telepat vedel, že začínam vidieť, aká je pravda. Radil mi a navrhol, aby som sa oženil s Paedyn, a tak zachránil kráľovstvo. Najskôr som bol proti.“ Kráľ sa na mňa zadíva. „Lenže potom som navštívil kráľovnú, tvoju mamu, ktorá mi povedala, že otec mi nechal nejaký list. Prezradila mi, že je to plán, ktorý si Edric pre kráľovstvo pripravil. Každý kráľ ho prenecháva svojmu následníkovi.“

Odmlčí sa a odkašle si. „Až keď som si to prečítal, uvedomil som si, čo musím urobiť. Otcovi nezáležalo na kráľovstve, nenávidel Obyčajných. Dokazovali to tie hrozivé záznamy, podľa ktorých sa zásoby jedla zmenšujú a počet obyvateľov rastie. Nepodarilo sa mu vytvoriť elitnú spoločnosť a my musíme niesť následky.“

Z každého jeho slova srší znechutenie a pocit zrady a mňa to teší. Kitt sa celé tie roky usiloval otca uspokojiť, no teraz ho konečne vidí takého, aký je. Teda aký bol. Výraz Paedyn presne zodpovedá kráľovmu, akoby jej všetok svoj odpor vyplúľ rovno do tváre.

„Jeho plány pre Ilyu boli zničujúce a naivné a dúfal, že v nich budem pokračovať.“ Kitt pokrúti hlavou a zjavne si spomenie na časy, keď bol ochotný urobiť pre otca čokoľvek. „Ničil kráľovstvo, aby dosiahol svoje márne ciele. Túžil po veľkoleposti, ale podarilo sa mu dosiahnuť len priemer.“

Nadvihnem obočie, akoby ho nadniesla vlna prekvapenia, ktorá ma zaplaví. Toto rozhodne nie je brat, ktorého som tu nechal pred pár týždňami. Niečo sa zmenilo, pričom tento obrat zrejme spôsobilo čosi zdanlivo bezvýznamné, napríklad sklamanie.

„Takže,“ ozve sa Paedyn so skepsou v hlase, „už nechceš plniť otcove želania?“

Spýtala sa to, lebo dobre vie, aké má Kitt meno. Celý život sa usiloval uspokojiť muža, ktorému sa teraz vzoprel jediným vyhlásením. Pozriem sa na kráľa, ktorý sedí medzi nami. Sledujem, ako mu spomedzi pier rozťahnutých do úsmevu vychádzajú slová. „Prečo by som mal poslúchať nejakého muža, keď ja sám môžem byť oveľa lepší? Kedysi som si myslel, že otcove plány stoja za to, aby som bol bezvýhradne lojálny, lenže teraz vidím, že to tak nie je.“

Mám čo robiť, aby som potlačil úsmev.

Kitt sa napokon vyslobodil z otcovho dusivého zovretia.

„Takže to robíš len preto, aby si zachránil Ilyu.“ Nie je to otázka, ale skôr sklamané konštatovanie Striebornej spasičky.

Kitt si na stole prepletie prsty. „Robím to preto, aby sme boli výnimoční.“

„Nezáleží ti na zjednotenom kráľovstve?“ namietne Paedyn.

„Preto to nerobím.“ Kráľov hlas je aj pod drobnohľadom Paedyn pevný. „Pre niektorých to bude mať pozitívne dôsledky, ale veľmi mi nezáleží na tom, či sa sily Elitných oslabia, ak sa Obyčajní vrátia. Všetchni už aj tak tvoria polovicu obyvateľstva, ale tým sa budeme zaoberať neskôr.“

Zadržím dych a sledujem, ako sa Paedyn na chvíľu zamyslí. Potom sa nakloní ponad stôl a ja urobím to isté. „Celý život som snívala o slobodnom a zjednotenom kráľovstve Ilya, a ak existuje len tento spôsob, ako to dosiahnuť, poďme na to.“ Potom váhavo dodá: „Zdá sa však, že po zvyšok života sa budem musieť snažiť, aby som zmenila tvoj pohľad na Obyčajných.“

Kitt skloní hlavu. „Všetko sa zmenilo a aj ja si teraz želim, aby sme sa všetci spojili.“

Srdce mi v hrudi bije ako zvon, bije pre ňu, bije za každú chvíľu, ktorú my dvaja už možno nikdy nestrávime spolu. Keď napokon vysloví tie slová, pomyslím si, že mi rovno mohla bodnúť dýku do chrbta tak, ako to už dávno slúbila.

„V tom prípade si ťa vezmem, Kitt. Aby som ochránila toto kráľovstvo samo pred sebou.“